

ANNALISA MENIN

*Trimi
călătore*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

BANCA

— *Let's go*, am auzit o voce profundă în spatele meu. O voce radioasă.

Dacă aș fi avut o pensulă și pânză, aș fi putut s-o pictez, vicleană, șmecheră, caldă. Ca surâsul Giocondei. M-am întors, căutând chipul căruia îi aparținea, dar n-am văzut decât două umbre strâns îmbrățișate, ce păreau că se pierd într-o lume doar de ele știută.

Aproape se înserase și în jurul meu se învârtea un carusel de oameni. Fiecare urma o traiectorie diferită, într-un perpetuu tranzit. De la serviciu acasă, de acasă la vreun local. Aperitiv, cină, după cină¹. Am coborât la metrou, am ieșit de la metrou. Vedeai câte unul rătăcind fără direcție, îl recunoșteai după privirea un pic pierdută, după mersul puțin mai lent. Nu foarte lent, ca să spun adevărul; mă afluam totuși la New York. Și apoi mai erau și preferații mei, așezați pe peluza verde înconjurată de zgârie-nori, un miniplămân la câțiva pași de Times Square.

Azi era 1 iunie și, dintre milioanele de locuri în care m-aș fi putut afla, m-am regăsit așezată pe banca noastră preferată – a mea și a lui Marco – în Bryant Park. Spun a noastră, dar nu sunt decât eu. Marco nu mai este, Marco e mort și, de când a murit, mi se întâmplă să amețesc des. Uneori dau semne de colaps. Dar rezist.

Însă a fi aici, acum, nu fusese totuși ideea mea, nu se datora nostalgiei, nici dorinței de a mă întoarce în trecut, ci

---

¹ În Italia, „cina dopo cina” este denumită activitatea de socializare de după masa de seară (n. tr.).

de a testa realitatea, în speranța unui final fericit, care nu se petrecuse și care nici n-avea să se petreacă vreodată.

Nu, ideea de a ne întâlni pe această bancă, având statuia lui Gertrude Stein în spatele nostru, fusese a lui Aldo, iar eu mă întrebam dacă acest om, care intrase în viața mea de atât de puțină vreme, merita să stea aici, cu mine.

Da, depășind infinite sentimente de vinovăție și mii de întrebări fără răspuns, îmi permisese luxul de a căuta din nou fericirea. Mă întorsesem în joc sau, ca să folosesc cuvintele dragei mele prietene Ale, revenisem pe piață. Expresie urâtă, dar de efect.

Să fie clar, am așteptat. M-am luptat cu trecutul, m-am chinuit mult timp, asaltată de întrebări inevitabile: De ce tocmai eu, de ce tocmai noi? Voi mai fi vreodată fericită?

Și, până la urmă, am reușit să-mi dau toate răspunsurile: articulate, interpretând fiecare semn, căutând explicații chiar și acolo unde nu existau. Cât de bine mă pricep la asta. Întrebări și răspunsuri: fac singură totul, tot filmul.

Mi-aș fi dorit să fiu pregătită, dar până la urmă înțelesesem că nu voi fi pregătită niciodată cu adevărat. Pentru că, așa cum se întâmplă mereu în viața mea, nu am de ales, trebuie să mă arunc, pur și simplu, cu capul în jos. Ca atunci când te arunci în piscină pe burtă. Și te rănești, te rănești foarte tare. Dar apoi încerci iar și iar, până când înveți și ajungi să faci chiar și plonjări, sărituri în șurub și tot restul. *Repetition creates the master*², cum se spune aici, la New York.

Și astfel iată-mă în același parc, așezată pe aceeași bancă pe care, până acum câțiva ani, stăteam cu Marco.

Eu n-am vrut, dar, când Aldo m-a dus în Bryant Park, nu i-am putut spune: „Acolo nu, pentru că acela este locul lui Marco”.

De ce tocmai aici? De ce mă simt atât de străină?

Acestea erau gândurile care îmi treceau cu repeziciune prin minte atunci când el m-a luat de mână:

² În engl., în orig. (n. red.).

— Mai ești aici?

— Nu. Da, scuză-mă. Mă pierdusem printr-o mie de gânduri.

Câte sunt încă în mine. Câtă muncă mai este de făcut. Voi reuși?

Inima mea e călătore. Acum mi-e clar. O port dintr-un loc în altul, fără să știu precis unde, cu cine și pentru cât timp. Uneori, o împing înainte, de cele mai multe ori însă o înfrânez. O iau cu mine, așa cum e, și mergem mai departe – simplu și implacabil.

Aldo avea un cod de bare tatuat pe brațul stâng, o combinație de numere care, potrivit lui, îi deschidea ușa inimii. Era suporter al echipei din Bologna și adora *passatelli asciutti*³ cu unt și *prosciutto cotto* tăiat cubulețe. În loc de pâine, mânca *piadina*⁴. Bucle negre, dese și rebele îi cădeau pe față, una câte una. Îmi amintea de *Fanciullo con canestro di frutta*⁵ al lui Caravaggio, poate cu ceva ani în plus, dar cu aceeași forță.

Ne cunoscuserăm la brutăria lui din SoHo. *Un brutar italian în New York? Doamne, ce clișeu!* mi-am spus imediat.

Ajunsesem din întâmplare în magazinul său, atrasă de o aromă ce plutea prin aer la intersecția dintre Spring și Green Street. Urmărisem, pur și simplu, traseul miresmei de la un imobil la altul, până când mă trezisem în fața unei vitrine mici, extrem de ordonată, cu multe coșuri pline cu pâine de diverse forme. Baghete și *rosette*, *schiaciatine* și *focacce*, *bagel* și *challah*. Cu nasul lipit de geam, m-am sprijinit instinctiv cu ambele mâini, pentru a vedea mai bine înăuntru. *Cum de a fost posibil ca în zece ani să nu dau niciodată peste această brutărie?* m-am întrebat atunci. *Măi să fie!*

---

3 Tip de paste italienești (n. tr.).

4 Un fel de lipie (n. tr.).

5 Băiat cu un coș cu fructe (n. tr.).

La intrare, mă întâmpinase un tânăr care s-a prezentat ca fiind Juanito Ramirez și care m-a întrebat ce anume doream. Am început să-i pun o mie de întrebări, i-am explicat că aveam un blog și apoi l-am întrebat dacă ar fi posibil să-i iau un interviu proprietarului.

Nici nu am apucat să termin fraza, fiindcă, din spatele magazinului, cu fața acoperită de făină, a apărut el: Aldo. Mi-a lăsat numărul lui de mobil și ne-am dat întâlnire în ziua următoare.

Eu am sosit extrem de punctuală, el mă aștepta sprijinit de balcon, frumușel, frumușel. Mi-a spus povestea lui, oferindu-mi două *bread sticks*-uri cu măslina și, la sfârșit, m-a concediat cu un grăbit „pa, pa, la revedere”.

Doar că, ajunsă la metrou, am auzit telefonul vibrând. Un mesaj. Al lui. „Erai de-a dreptul frumoasă în rochița aceea cu flori. Și, ce-ar fi să ne vedem să bem ceva?”

Așa a început.

Și a continuat chiar mai bine.

Timp de două săptămâni am mers la magazinul lui în fiecare dimineață, pentru micul dejun: un cappuccino și un *muffin* cu ciocolată. Mereu același meniu. Timp de paisprezece zile. O scurtă conversație, apoi plecam la muncă, mulțumită.

După două săptămâni, am decis să ne vedem în weekend. Am început să îmi aleg ținuta cu două zile mai devreme.

— Nu fusta mini și nici un decolteu prea adânc, a sunat sfatul pe jumătate serios al lui Ale, te rog, acoperă-te toată, toată.

Mă iubește mult, Ale a mea, este una dintre cele mai dragi prietene.

Ne cunoscuserăm la un an după sosirea mea la New York, în 2007, la un eveniment la Metropolitan Museum, o petrecere dedicată tinerilor membri, care se organizează în fiecare an la începutul verii.

Eram pe terasa de la ultimul etaj, cu un apus de soare uimitor și cu Central Park în fața noastră; în depărtare se vedeau cele două turnuri de la San Remo Building, una dintre cele mai exclusiviste locuri ale orașului. Eram sprijinită de balustradă, încercând să fac o fotografie cu prietena care mă însoțise. Purtam o rochie roșie ușoară, de seară. Ea, foarte înaltă și foarte blondă, cu ochi verzi, de pisică, s-a apropiat și m-a întrebat: „Is this Valentino?”⁶

Jenată, simțind accentul său italian – în ciuda apariției ei de femeie-viking –, i-am răspuns: „Da, împrumutată doar pentru această seară, din păcate”.

Ce ochi are fata! Din acel moment nu ne-am mai despărțit. Cu câteva certuri sănătoase, din când în când, așa cum se întâmplă în toate poveștile adevărate, de dragoste sau de prietenie.

Suntem atât de asemănătoare, dar în același timp atât de diferite. Amândouă foarte sincere și directe. Eu, reflexivă și mereu atentă în alegerea fiecărui cuvânt, deși tăioasă și provocatoare atunci când este nevoie. Ea, îndrăzneță și impulsivă, complet fără perdea. Ceea ce îmi place mult.

În comun avem trecutul nostru. Ea e din regiunea Marche, eu – din Veneto, crescute amândouă în orașele de provincie, din care am fugit cât am putut de repede, eu în Chile, iar ea în Australia. Ca și familiile noastre, formate din părinți muncitori, care au lucrat enorm și care au studiat la marea școală a vieții.

Fără vizite la muzee pentru noi, copiii, fără ca, înainte de a merge la culcare, să ne fie citită vreo poveste dintr-o carte, fără nicio vorbă în timpul mesei despre ceea ce se întâmplă în lume. Doar informațiile care ajungeau de la Forum și de la Maria De Filippi⁷ – oglinda Bel Paese pentru multe familii italiene. Testele și concursurile cu premii. Loteria și cartonașele de răzuit.

Nu mai vorbisem niciodată despre toate astea cu nimeni până s-o cunosc pe ea. Și cu ea am putut vorbi,

⁶ Este o ținută Valentino? (în engl., în orig.) (n. red.).

⁷ Una dintre cele mai populare prezentatoare tv (n. red.).

pentru că ea înțelegea. Pentru că suferise, ca și mine, de această lipsă de viață intelectuală, pe care fusese nevoită să și-o umple singură, așa cum făcusem și eu.

Mergi înainte, fără a te descuraja vreodată, asta este deviza noastră. Mereu mândre de originile noastre, pentru că noi de acolo plecaserăm. Eram două provinciale la New York, dar ne descurcam bine, poate tocmai datorită originii noastre modeste, care ne ajuta să ne purtăm cu simplitate, așa încât eram acceptate ușor de toată lumea.

Eu începusem să lucrez pentru un start-up pe Wall Street, după care plonjasem în lumea modei, cu un scurt popas în domeniul imobiliar, în timp ce ea – iubitoare de artă – începuse să lucreze pentru Kaplan & Worth, una dintre cele mai importante galerii din Big Apple, cu birouri în toată lumea, apoi își deschisese propria galerie, împreună cu o asociată, o doamnă foarte bogată, ex-manechin, precum și ex-clientă, devenită antreprenoare. Un alt exemplu al visului american.

„Pentru mine nu există nicio diferență între a vorbi cu un măturător de stradă și un CEO. Au exact aceeași importanță, mă uit la om”, îmi mărturisise Ale în timpul uneia dintre numeroasele noastre conversații. Și am înțeles că, da, eram făcute din aceeași plămadă și că împreună vom ajunge departe.

În final, pentru întâlnire, optasem pentru o pereche de *sneakers*, deoarece AMC – Aldo Maria Contini – nu era foarte înalt.

M-am uitat în oglindă de o mie de ori înainte de a ieși: bluziță de mătase și pantaloni scurți din satin. Două picături de parfum cu aromă de mimoză și apoi fuga la metrou. Priveam în jurul meu cu o față surâzătoare. Mă simțeam amețită, poate păream beată de-adevăratelea. Și când te gândești că, de fapt, eram doar fericită.

Aldo alesese Williamsburg⁸, și nu greșise deloc. Rezervase o masă într-un superb restaurant Leuca, deschis de curând, și comandase un meniu bogat și vinuri care se potriveau perfect, toate alese de el. M-a întrebat despre mine și i-am spus povestea mea. O versiune simplificată, ca să fiu sinceră, întrucât eram convinsă că versiunea completă l-ar fi speriat prea tare.

— De unde ești, mai exact?

— Veneția.

— Ah, splendid oraș! Am fost acolo acum câteva luni. Insula Giudecca? Mi s-a explicat că acolo locuiesc adevărații venețieni...

— Nu chiar. Să spunem că sunt dintr-un orașel de provincie de lângă Veneția.

— Ah!

— Scuză-mă, obișnuiesc să spun Veneția, pentru că mi-e mai simplu, dar și ca să-i las pe toți cu gura căscată.

— Stai liniștită. Și eu fac la fel. Oficial sunt din Florența, dar în realitate sunt originar din Fiesole. Și cum de-ai ajuns la New York?

— Un stagiu. O oportunitate luată din zbor. Și de atunci nu m-am mai întors. Tu?

— Eu sunt unul dintre norocoșii care au câștigat la loterie!

— Nuuu, nu cred! Faimoasa loterie pentru Cartea Verde!

Nu cunoșteam încă pe nimeni care o câștigase. De fapt, eu credeam că fusese doar o legendă urbană.

— Ei bine, nu, și sunt dovada vie a acestui lucru.

Apoi i-am explicat cum, de un Revelion ca multe altele, împreună cu două prietene bune, am început să-mi scriu propriul blog. *Ultimul meu an la New York*, cu dorința, nici măcar foarte secretă, ca acesta să devină o carte. Mă aflam la New York de 10 ani. Voiam să rămân? Sau poate să schimb?

---

⁸ Cartier la modă în Brooklin (n. tr.).

*Should I stay or should I go?*⁹ Pe notele melodiei celor de la Clash începusem să scriu și încet-încet, multe persoane deveniseră interesate de povestea mea. Și el părea sincer interesat.

Nu am comandat desert, era la dietă. *Un bărbat la dietă? Ar putea fi un semn rău?* m-am întreat.

După ce a plătit, mi-a oferit două alternative.

— Draga mea *aproape* venețiană, acum ai două opțiuni. Alegerea este a ta: o plimbare la lumina stelelor pe promenada de la Brooklyn Heights, a spus privind în sus spre cer, sau bem ceva în Greenpoint¹⁰. E un locșor foarte frumos, aproape de casa mea. Fac un mojito dementțial.

Am ales Brooklyn Heights. Plimbare, conversație. Totul era perfect.

Apoi, ca un adevărat domn, mi-a comandat un Uber ca să mă pot reîntoarce acasă sănătoasă și întreagă. Pe drum, a venit chiar și un mesaj scurt în care îmi ura noapte bună.

Apoi a dispărut.

Unde?

Cine știe!

Mistere de New York.

Unde, foarte des, bărbații, ca și femeile, apar și dispar cu viteza luminii. Fără vreo explicație imediată.

Și, chiar dacă ceri explicații, acestea nu sosesc. Pentru că aici, cel puțin așa pare, o lipsă de răspuns echivalează cu o explicație. Doar că mie asta nu mi se potrivește, devin confuză, încep să-mi pun întrebări. Și nu renunț. Trebuie să înțeleg. Chiar și cu prețul de a-mi face singură rău.

Și așa, zile întregi, am așteptat apelul său. Doar că nu sosea. Poate era o tactică? Poate voia ca eu să fiu aceea care dă prima un semn.

Chiar atunci când îmi făceam curaj să-i trimit un mesaj pe WhatsApp, mi-am amintit de un film pe care îl văzusem cu Ale în urmă cu câteva luni: *He's Just Not That Into You*.

9 Să rămân sau să plec? (în engl., în orig.) (n. red.).

10 Zonă rezidențială în Brooklyn, cu un aspect nonconformist (n. tr.).

Am așteptat cele două bife albastre¹¹, dar nici ele nu au apărut. Zilele treceau și, chiar atunci când credeam că nu mai am nicio șansă să-l aud din nou, a reapărut. Așa, pe neașteptate.

— Unde ești?

Eram întinsă confortabil pe canapea și mă uitam la *Downtown Abbey*.

— Acasă. Pe canapea.

— Ah, și cu ce ești îmbrăcată?

Deci, asta e, mă scoate la cină, face pe domnul galant și apoi, brusc, la unsprezece și jumătate seara, mă întrebă unde sunt și cu ce sunt îmbrăcată. Nu merge așa.

Am sunat-o imediat pe Ale.

— Bună, Anna, e totul *okay*?

— Da, sigur, voiam doar să-ți împărtășesc ultima secvență a povestioarei cu AMC. Scuză-mă că te sun la ora asta, dar tocmai a dat un semn de viață și voia să știe cum sunt îmbrăcată...

— Și ce i-ai răspuns?

— Am pe mine tricoul *extralarge* cu inscripția CREATOR, dar lui i s-a părut că am o foarte sexy... pijama din flanelă!

— Aha, genial! Anna dragă, i-am obișnuit foarte rău pe acești bărbați. Acum, ei au impresia că pot suna noaptea târziu pentru o... cum îi spui tu?

— *Booty call*?¹²

— Exact. Te sun. Ești gata. Ți-o trag. *Good bye*.

— Ce porcărie! Bine, noapte bună, Ale!

— Noapte bună!

Am închis calculatorul, pe care îl folosesc și ca televizor, și am rămas o clipă cu ochii ațintiți la luminile nopții newyorkeze, care se vedeau de la fereastra mea. Aș fi

11 De la WhatsApp – care arată că a citit mesajul (n. tr.).

12 Expresie folosită atunci când cineva te sună sau îți dă un mesaj noaptea târziu pentru a stabili o partidă de sex (n. tr.).

avut nevoie de o îmbrățișare, iar singura care mi-ar fi putut-o oferi era ea: Lady Liberty.

În următoarele zile am mai schimbat câteva mesaje cu AMC. Dar de fiecare dată eu eram cea care îi scria. El catadicsea să răspundă abia după câteva ore.

Iar acum, iată-ne ajunși pe această bancă, unde mi-a spus că tocmai a ieșit dintr-o poveste lungă și că, pur și simplu, nu vrea obligații.

Mesaj recepționat. Practic, l-am neliniștit. În realitate însă eu nu i-am cerut nimic.

M-a luat de mână:

— Mai ești aici?

— Nu. Da, scuză-mă.

Eram copleșită de mii de gânduri.

— Ai înțeles, nu? Nu e din cauza ta, ești cu adevărat minunată. Este din cauza mea.

Și m-a sărutat pe obraz.

— Acum trebuie să plec. Ne auzim.

Mergi liniștit, asta nu e banca ta. E a noastră, a mea și a lui Marco.

VĂDUVĂ

Trecuseră trei ani de când Marco murise. Se întâmplase a doua zi după aniversarea mea de 30 de ani.

Trei ani de când îl văzusem zăcând neputincios, sub un cearșaf alb, pe pardoseala casei pe care, până cu puțin timp în urmă, umblaserăm, glumiserăm, ne jucaserăm, ne certaserăm. Sentința venise imediat, la prima vizită la Memorial Sloan Kettering, unul dintre cele mai bune spitale din New York și din lume. Tumoare. Stadiul patru. Inițial crezusem că nu am înțeles. De fapt, înțelesesem foarte bine, doar că nu puteam să accept. Nu putea fi sfârșitul. Cumva, noi aveam să reușim să-l depășim, avea să se vindece. Nu ni se putea întâmpla nouă. Mie și lui Marco. Noi eram invincibili.

Am încercat să fac tot ce s-a putut. Experimente, radioterapie, homeopatie. Tot. Pentru că, atunci când ești disperat, ești dispus, într-adevăr, să încerci orice. Chiar și magia, dacă e nevoie.

Într-o seară, am intrat în magazinul unei ghicitoare. Eu, care în viața mea nu m-aș fi gândit că voi pune vreodată piciorul acolo. Sunt prea pragmatică, prea realistă. Cu toate acestea, iată că nu sunt doar așa.

După o cină cu Ale, într-o încercare disperată de a reveni puțin la normalitate, privirea mi-a fost atrasă de un neon roz orbitor, pe care se citea *Palm & Tarot Readings*. Latura mea mai visătoare a preluat conducerea și am intrat în regatul lui Miss Lola.

În interior, un decor atent construit, cu pereți întunecați și cu multe stelute argintii, încastrate în tavan. În mica încăpere erau împrăștiate nenumărate simboluri

zodiacale și ale ciclului lunar. Lola, ghicitoarea, m-a privit drept în ochi, clătinând din cap.

— Ai avut o viață grea, a rostit. Văd și alte greutăți. Dar vei reuși să le învingi pe toate.

M-am întors și mi-am încrucișat privirea cu a lui Ale. Știind că puteam vorbi liber în italiană, i-am spus:

— Păi, și tu mi-ai fi putut spune asta. Și fără să cheltuiesc 50 de dolari!

— Da, dar experiența n-ar fi fost aceeași, surioară!

Ce pierdere de timp! m-am gândit Doar că, înainte de plecare, Miss Lola m-a luat de mână și, zâmbind, mi-a pus în jurul gâtului o piatră azurie.

— Este un acvamarin, mi-a spus. Este unul dintre talismanele norocoase cele mai vechi și mai cunoscute. Legenda spune că era comoara păzită de sirene. Această piatră te ajută în momentele dificile, puterea ei magică lucrează în favoarea ta.

Apoi m-a îmbrățișat, luându-și la revedere.

Abia după mult timp aveam să înțeleg semnificația acelei pietre prețioase. Acvamarinul a fost întotdeauna considerat ca piatra norocoasă a marinarilor, a iubitorilor de mare și de bărci.

Mi-am luat rămas-bun de la Ale și am prins din zbor un taxi galben, îndreptându-mă spre casă, copleșită de gânduri. Îndată ce am ajuns, pur și simplu, l-am îmbrățișat pe Marco, care acum era foarte slab. Se topea, pantalonii îi erau din ce în ce mai largi. Cu toate acestea, acel zâmbet pe care îl iubeam atât de mult era mereu acolo. Și era dezarmant.

Am așteptat să adoarmă, apoi am sunat-o pe mama. Încercând să fac cât mai puțin zgomot posibil, m-am dus în baie, singura zonă cu oarecare intimitate din micul nostru apartament. În Italia era șapte dimineața. Sprijinită de marginea căzii, plângeam în tăcere, în timp ce, la celălalt capăt al firului, mama mă asculta neputincioasă, spunându-mi să respir din când în când.

Sfâșietor.

Nu știam atunci că acela era primul dintre multele alte apeluri, toate la fel, care aveau să urmeze.

Câteva săptămâni mai târziu, Marco a plecat.

Din măritată, devenisem peste noapte văduvă. O etichetă care, cu siguranță, nu a depins de mine și care a fost însoțită de un sentiment permanent de tristețe, pe care viața l-a lipit atunci pe mine.

Eu însă nu am folosit niciodată acest cuvânt. Nu l-am scris niciodată și nici nu l-am rostit.

Mi s-a întâmplat să trebuiască să-l „aleg”, da, ca opțiune în documentele oficiale. Să trebuiască să bifez căsuța respectivă, să pun o cruce deasupra. De obicei este ultimul pătrățel disponibil, parcă pentru a sublinia improbabilitatea situației.

Dar eu nu mă simt deloc așa. Pentru că a fi văduv înseamnă că ai pierdut pe cineva, în timp ce eu, de fapt, nu am pierdut pe nimeni. Povestea mea cu Marco va trăi întotdeauna, dincolo de timp și de spațiu. Va fi întotdeauna parte din mine.

Primul an fără Marco a fost foarte *confuz*. Nu-mi amintesc nimic. Am mers înainte, precum un robot.

Trezire. Duș. Mâncare. Muncă. Mâncare. Relaxare. Mâncare. Relaxare. Muncă. Somn. Tot ceea ce are nevoie un corp pentru a merge mai departe. Minteă însă e cu totul altceva. Uneori se oprește. Se fixează. Se întoarce.

Despre inimă nu reușesc nici măcar să vorbesc.

Adunasem totul și pe toți în jurul meu, pentru a nu lăsa să fugă viața lui Marco, pentru a conserva fiecare cuvânt al său, fiecare respirație. Și mult timp trăisem într-o așteptare permanentă a ceva nedefinit, sperând, de fapt, ca el să se întoarcă.

Casa rămăsese la fel: biroul unde lucraserăm, insula unde gătiserăm, patul în care făcuserăm dragoste de atât de multe ori, baia, coridorul unde se prăbușise la pământ, fără

viață. Și canapeaua aceea, unde zăceam epuizată, în timp ce toți mă întrebau dacă am înțeles că el nu mai era.

Lucrurile sale: tricourile polo, rachetele de tenis, ceasurile de mână. Și pantofii. Timp de aproape un an, am ținut perechea sa preferată lângă a mea. Curățată lună. O purtase la nunta noastră. Era acolo, lângă noptiera pe care stătea fotografia cu noi doi. Gata să fie folosită. În cazul în care...

După un an, am înțeles că nu se va mai întoarce. Nu că înainte n-aș fi înțeles. Mă prefăceam că nu s-a întâmplat deloc, chiar dacă nimic nu mai era la fel.

Negare, furie, depresie, tristețe și acceptare: acestea sunt cele cinci faze ale doliului, potrivit multor psihologi.

Le-am trăit pe toate: una câte una.

Până într-o zi când, în timp ce mă plimbam prin NoLita¹³ cu Ale, m-am oprit în față la Bread, restaurantul meu preferat din Manhattan. Primul loc în care Marco mă invitase la cină. Sau, mai degrabă, la prânz, pentru că nu eram încă împreună. Și restaurantul nu mai era: în locul său, era un magazin de blugi.

Cum se schimbă lucrurile! Și cum trece timpul!

Douăsprezece luni. Aceasta este perioada de doliu care, de obicei, i se acordă celui care a trecut printr-o pierdere. Apoi, gata. Ca prin magie, totul trebuie să dispară și să o iei de la capăt. Pentru că, după un timp, oamenii se satură să audă mereu aceleași texte. „Și, în plus, nu e că ți s-a întâmplat doar ție.” „Gândește-te la Cristiana, ea avea doi băieți mici când și-a pierdut soțul.” „Gândește-te la cel care se trezește fără serviciu, fără casă.”

Și multe altele. Liste de nenorociri... Ca și cum două tragedii s-ar anula reciproc. Am auzit de toate, cu cât îmi era mai rău, cu atât îmi povesteau mai multe.

Adevărul este că nu reușeam să reacționez. Pur și simplu, nu puteam. În anumite zile mă simțeam atât de

---

13 Zonă de lux în New York City (n. red.).

pustiită pe dinăuntru, încât mă gândeam că nu voi reuși. Că nu voi fi în stare. Că îmi va fi imposibil să depășesc tot ceea ce mi se întâmplase, că nu voi avea niciodată o viață normală, că și eu eram moartă, și părăsirea acestui loc era doar o chestiune de timp, de foarte puțin timp.

M-am întrebat de sute de ori..., dar care sute, de mii de ori, dacă aș putea continua. Vedeam cum, din cealaltă parte a lumii, prietenele mele mă fixează cu privirile lor pe Skype. Vorbeam și plângeam. Îl sunam pe Mateo, fratele lui Marco, și, îndată ce îi vedeam chipul, lacrimile îmi curgeau șiroaie. Mi se părea că îl văd pe el, pe Marco, atât de frumos, atât de viu. Dar nu, Marco era mort.

Eram supărată chiar și pe el, pe Marco. Pentru că mă lăsa să înfrunt singură toată situația. Dacă s-ar fi întâmplat invers, cu siguranță el ar fi reacționat mai bine decât mine. Ar fi depășit totul mult mai devreme, și-ar fi găsit o nouă parteneră și ar fi fost fericit. Era atât de priceput în a face față problemelor, în a găsi cele mai bune soluții. Eu, în schimb, eram într-o confuzie totală. Începusem de câteva luni să reintru în joc, încercând să mă imaginez alături de un alt bărbat. Mi se părea ceva cu totul improbabil. O altă iubire după Marco? Imposibil. Eram categorică. Și cei pe care începusem să-i întâlnesc nu mă ajutau deloc.

Și apoi mai era și el, New York-ul, care cu siguranță nu mă susținea în atingerea obiectivelor mele. Mda, New York-ul și a lui *dating scene*.

Pe Wikipedia scrie:

Dating reprezintă acțiunea cu caracter social prin care două persoane își oferă ocazia de a-și evalua eligibilitatea ca parteneri într-o relație romantică.

Sună aproape ca o activitate: „Evaluarea eligibilității lor”. Și, într-o oarecare măsură, chiar așa e. Să faci *dating* înseamnă să ieși de două–trei ori pe săptămână, poate chiar mai des, și să cunoști mereu oameni noi. Până la urmă, devine cu adevărat o activitate, cam ca o serie infinită de interviuri la

care întotdeauna trebuie să mergi extrem de bine pregătită, arătând tot ce ai mai bun.

Funcționează cam așa: cei doi se cunosc cel mai adesea pe o aplicație – Hinge, OkCupid, Tinder –, mai rar într-un bar, prin intermediul unor prieteni, la sala de sport..., și se stabilește o întâlnire. După care se văd la o plimbare, la o cafea, deseori la cină. Și încep întrebările: De unde ești? Ești căsătorit? Ai copii? De cât timp ești în New York? Unde locuiești? Ce serviciu ai? Cât câștigi? Și în timpul liber ce faci? Care e restaurantul tău preferat? Unde ți-ar plăcea să pleci în vacanță? Ți place să locuiești aici?

O serie nesfârșită de întrebări care deseori nu duc nicăieri. O modalitate de a se evalua reciproc, descoperindu-se puțin câte puțin, fără posibilitatea de a greși. Asta pentru că te întâlnești o dată și fie funcționează, fie nu – în sensul că, dacă vreun răspuns nu corespunde așteptărilor, ești imediat respins, fără posibilitatea de a face contestație. Se trece la următorul sau la următoarea.

Se întâmplă însă că, adeseori, obosim. Și atunci zicem gata. Noi, femeile, ne apucăm de yoga și de meditație, mâncăm sănătos și ne dedicăm lumii artei și culturii, cu un pic de voluntariat pe ici, pe colo. În timp ce bărbații se înscriu la maratoanele Ironman și încep să mănânce pui, orez și batoane proteice. Evident, fără dulciuri după trei după-amiaza și cu câteva apeluri *booty call* seara, ca Aldo.

Trebuie să mărturisesc că renunșasem destul de ușor. „Nu am timp pentru asta”, am continuat să mă justific în fața lui Ale.

Până când într-o zi, de nicăieri, a apărut el: Contabilul.